

arcom mit mutat

már ettél, lábadon a sebet
bekötözted (egy szendvicset,
talpamon a sebet bekötöztem),
ülöm egy völgy előtt
s nézni, amit már láttam
(látom órája már)
vagy nem nézni,
csak ülni (aludni nem lehet),
mintha magyarázattal tartoznék
(senkinek),
miért most,
s mióta ülök, így ülni
ilyenkor, itt –
sokáig nem lehet,
talán a hátizsák, vagy én
magam (meglett ember
és október, hétköznapi),
netán a hely sugallja,
hogyan arcomon látni:
a hajnal teljen,
teljen már a hajnal
gyorsabban, innen el,
mint aki nem tudja,
reggel ötkor mit mutasson:
még vagyok-e itt,
vagy *már*, magyaráznom,
de mutatnom is nincs kinek,

látnom lehet
(megszáll az isteni

pillanat kegyelme?):
most először ott a függöny
az első szélre megdagad
bent valaki felkelt
huzat (vagy légvonat)
mozdít álmokat,
felszárít nedves lábnyomot,
mosdás után kézről,
arcról vizet,

megnyugszom:
van kapcsolat

Út a tanyához

Az arányok és fények
maradnak,
vagyis a lényeg.
A kompozíciót a szemed, összehúzva,
noha érzékeli,
jelenléted e tájban kéretlen.
Mégis úgy érzed, a rigó az elhagyott,
gazzal benőtt tsz-udvaron
neked is szól.
A dögtelep csípős szagában
elvegyülni – kapálózol ellene,
bár e hangnak mintegy visszája,
kedvese.

Zengg, szép szó

azt hittem, lehet mindig tanulni,
de egyszer azt mondták, már tudsz eleget
nem is mondták, kaptam egy feladatot, pedig szeretek
nem tudni, még mindig azt szeretem legjobban,
nem tudni eleget: tanulni, nem kamatoztatni,
csak betenni a bankba, gyűjteni, tanulni,
délben levest kapni, délután sültet,
reggel ameddig lehet, semmit
kopog a szemem, kopognak
senkit nem beengedni, főleg a pizzást
nem, majd lemegyek én, mert vastag falú talpas pohárból
a teraszon ülve iszom hozzá a bort közvetlen
naplemente előtt és jólesik megszólítani valakit vagy csak
megszólalni, ha van hangom, aztán otthagyni őket
Senj egyik L alakú utcájában, ahonnan
kilátni kicsit a tengerre, magyarul Zengg,
ami szép szó, bár Senj se csúnya, otthagyni őket,
mielőtt rájönnek,
mielőtt ezek a tudásukat régóta kamatoztató ácsok
meg nem kérdik, ha nem tudják máris,
mit tanulok, mit írok

Levéltöredék Felicétől

„Soha nem mondtad...”*
rebegte Felice, legalábbis
így *halljuk* ezt a levelet:
rebegte s nem vádlón és keserűn
kiáltotta.
És ez csakugyan lehet.
Éppen mert valószínűtlen.
Egyszerűen
nem volt rá idő.

Eljegyzés, szakítás,
megint eljegyzés, megint szakítás.
De most, hogy kiderült
s talán jókor, talán
az utolsó pillanatban,
hogy valamit nem mondott,
meglepődni nem kell.
Megbotránkozni sem.

Hisz' végül helyrehozta.

